

Jona

1 ¹ Dhe fjala e Zotit iu drejtua Jonas, birit të Amitait, duke thënë: ² “Çohu, shko në Ninive, qytet i madh, dhe prediko kundër tij, sepse ligësia e tyre është ngjitur përpara meje”. ³ Por Jona u ngrit për të ikur në Tarshish, larg pranisë të Zotit. Kështu zbriti në Jafa, ku gjeti një anije që shkonte në Tarshish. Pagoi çmimin e caktuar dhe hipi në anije për të shkuar me ta larg pranisë të Zotit. ⁴ Por Zoti shpërtheu një erë të fortë në det dhe u ngrit një furtunë e madhe në det, kështu që anija rrezikonte të shkallmohej. ⁵ Detarët, të trembur, i thirrën secili perëndisë së vet dhe hodhën në det ngarkesën që ishte në anije për ta lehtësuar. Ndërkaq Jona kishte zbritur në pjesët më të fshehta të anijes, kishte rënë dhe Dinte thellë. ⁶ Kapiteni iu afrua dhe i tha: “Çfarë po bën në gjumë kaq të thellë? Çohu, kërko Perëndinë tënd! Ndofta Perëndia do të kujdeset për ne dhe nuk do të vdesim”. ⁷ Pastaj i thanë njeri tjetrit: “Ejani, të hedhim short për të ditur për shkak të kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi”. Kështu hodhën shortin dhe shorti ra mbi Jonan. ⁸ Atëherë e pyetën: “Na shpjego për shkak të kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi. Cili është zanati yt? Nga vjen? Cili është vendi yt? Cilit popull i përket?”. ⁹ Ai u përgjigj atyre: “Unë jam hebre dhe kam frikë nga Zoti, Perëndia i qiellit, që ka bërë detin dhe sterenë”. ¹⁰ Atëherë ata njerëz i pushtoi një frikë e madhe dhe i thanë: “Pse e bërë këtë?”. Ata në fakt e kishin vënë re që ai ikte larg pranisë të Zotit, sepse ua kishte thënë atyre. ¹¹ Ata i thanë: “Çfarë duhet të bëjmë që deti të na qetësohet?”. Në fakt deti po bëhej gjithnjë më i stuhishëm. ¹² Ai iu përgjigj atyre: “Më zini dhe më hidhni në det dhe deti do të qetësohet, sepse unë e di që kjo furtunë e madhe ju ra mbi kokë për shkakun tim”. ¹³ Megjithatë ata njerëz vozitnin me forcë për ta kthyer anijen në breg, por nuk ia dilnin dot, sepse deti bëhej gjithnjë më i stuhishëm kundër tyre. ¹⁴ Prandaj i klithën Zotit dhe i thanë: “Ah, o Zot, mos lejo që të vdesim për shkak të jetës së këtij njeriu dhe mos na fajëso me gjak të pafajshëm, sepse ti, o Zot, ke bërë si ke dashur”. ¹⁵ Pastaj e zunë Jonan dhe e hodhën në det, dhe tërbimi i detit u fashit. ¹⁶ Ata njerëz atëherë i zuri një frikë e madhe nga Zoti, i ofruan një Dijim Zotit dhe u betuan. ¹⁷ Zoti kishte përgatitur një peshk të madh që të gëlltiste Jonan; dhe Jona qëndroi tri ditë dhe tri net në barkun e peshkut.

2 ¹ Atëherë Jona iu lut Zotit, Perëndisë të tij, nga barku i peshkut dhe tha: ² “Në fatkeqësinë time i thirra Zotit dhe ai m’u përgjigj; nga gjiri i Sheolit i thirra dhe ti e dëgjove zërin tim. ³ Më hodhe në një vend të thellë, në zemër të deteve, rryma më mori dhe gjithë dallgët e tua dhe valët e tua më kaluan sipër. ⁴ Atëherë thashë: U dëbova nga prania jote. Megjithatë do të shikoj akoma në drejtim të tempullit tënd të shenjtë. ⁵ Ujërat më kanë rrethuar deri në shpirt, humnera më ka mbështjellë, algat u mblodhën rreth kokës sime. ⁶ Zbrita deri në themelet e maleve, toka mbylli shufrat e saj pas meje për gjithnjë, por ti e ngrite jetën time nga

gropa, o Zot, Perëndia im. ⁷ Kur shpirti im po ligështoj brenda meje, kujtova Zotin, dhe lutja ime arriti deri te ti, në tempullin tënd të shenjtë. ⁸ Ata që jepen pas kotësive të rreme braktisin vetë burimin e hirit të tyre. ⁹ Por unë me zëra lëvdimi do të ofroj Dijime dhe do të plotësoj betimet që kam bërë. Shpëtimi i përket Zotit”. ¹⁰ Atëherë Zoti i foli peshkut dhe peshku e vulli Jonan në breg.

3 ¹ Fjala e Zotit iu drejtua Jonas për herë të dytë, duke thënë: ² “Çohu, shko në Ninive, qyteti i madh, dhe shpalli atij mesazhin që po të urdhëroj”. ³ Kështu Jona u ngrit dhe shkoi në Ninive, sipas fjalës të Zotit. Ninive ishte një qytet shumë i madh përpara Perëndisë, që donte tri ditë rrugë për ta përshkuar. ⁴ Jona nisi të futet në qytet në një ditë rrugë dhe duke predikuar tha: “Edhe dyzet ditë dhe Ninive do të shkatërrohet”. ⁵ Atëherë Niniveasit i besuan Perëndisë, shpallën një agjërim dhe u veshën me thes, nga më i madhi deri te më i vogli nga ata. ⁶ Kur lajmi i vajti mbretit të Ninivet, ai u ngrit nga froni, hoqi mantelin e tij, u mbulua me thes dhe u ul mbi hi. ⁷ Me dekret të mbretit dhe të të mëdhenjve të tij, shpalli dhe përhap pastaj në Ninive një urdhër që thoshte: “Njerëzit dhe kafshët, kopetë dhe tufat të mos kërkojnë asgjë, të mos hanë ushqim dhe të mos pijnë ujë; ⁸ por njerëzit dhe kafshët të mbulohen me thes dhe t’i thërresin me forcë Perëndisë; secili të kthehet nga rruga e tij e keqe dhe nga dhuna që është në duart e tij. ⁹ Ku ta dish në ktheftë Perëndia, në u pendoftë dhe lëntë mënjane zemërimin e tij të zjarrtë, dhe kështu ne nuk vdesim”. ¹⁰ Kur Perëndia pa atë që bënin, domethënë që po ktheheshin nga rruga e tyre e keqe, Perëndia u pendua për të keqen që kishte thënë se do t’u bënte dhe nuk e bëri.

4 ¹ Por kjo nuk i pëlqeu aspak Jonas, i cili u zemërua. ² Kështu ai iu lut Zotit, duke thënë: “Ah, o Zot, a nuk ishte vallë kjo që unë thoja kur isha akoma në vendin tim? Prandaj ika në Dllim në Tarshish, sepse e dija që je një Perëndi i mëshirshëm dhe plot dhembshuri, i ngadalshëm në zemërim dhe me shumë dashamirësi, dhe që pendohesh për të keqen e hakërruar. ³ Tani, pra, o Zot, të lutem, ma hiq jetën, sepse për mua është më mirë të vdes se sa të rroj”. ⁴ Por Zoti i tha: “A të duket e drejtë të zemërohesh kështu?”. ⁵ Atëherë Jona doli nga qyteti dhe u ul në lindje të qytetit; atje bëri një kasolle dhe u ul nën të, në hije, që të mund të shikonte çfarë do t’i ndodhte qytetit. ⁶ Atëherë Zoti Perëndi përgatiti një bimë që u rrit përmbi Jonan, për t’i bërë hije kokës së tij dhe për ta çliruar nga e keqja e tij; dhe Jona ndjeu një gëzim të madh nga kjo bimë. ⁷ Të nesërmen në të gdhirë Perëndia dërgoi një krimb që i ra bimës, dhe kjo u tha. ⁸ Kur u ngrit dielli Perëndia solli një erë mbytëse nga lindja, dhe dielli i ra në kokë Jonas, që e ndjeu veten të ligështuar dhe kërkoi të vdesë, duke thënë: “Për mua është më mirë të vdes se sa të rroj”. ⁹ Perëndia i tha Jonas: “A të duket e drejtë të zemërohesh kështu për bimën?”. Ai u përgjigj: “Po, është e drejtë për mua të zemërohem deri në vdekje”. ¹⁰ Por Zoti tha: “Ty të erdhi keq për bimën për të cilën nuk je munduar dhe nuk e ke rritur, dhe që një natë u rrit dhe në një natë mbaroi. ¹¹ Dhe mua nuk duhet të më vijë keq për Niniven, qytetin e madh, në të cilin ka njëqind e

njëzetmijë veta që nuk dijnë të dallojnë të djathtën e tyre nga e majta e tyre, dhe një sasi të madhe kafshësh?”.